

ת"פ 13147/01/15 - א פ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 13147-01-15 מדינת ישראל נ' פ

בפני המבקש
כבוד השופטת שירלי דקל נוח
א פ
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

כללי

1. לפניי בקשה לאיסור פרסום פסק דין.

המבקש הודה והורשע, במסגרת עסקת טיעון, בעבירות של תקיפה - בן זוג והיזק לרכוש במזיד. ביום 28.5.15 ניתנה הכרעת דין וכן גזר דין בעניינו של המבקש, במסגרתו כיבד בית המשפט את הסדר הטיעון בין הצדדים, וגזר על הנאשם מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

טענות הצדדים

2. בתאריך 31.5.15 פנה המבקש בבקשה להורות על אי פרסום פסק הדין בעניינו באתרי האינטרנט, וטען כי הוא עובד עם ציבור גדול, ופרסום זה עלול להזיק לו ולאשתו, ולהסב לו נזק בלתי הפיך.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי בשל עקרון פומביות הדיון והעובדה כי לא הוכח שלמבקש עלול להיגרם נזק חמור מפרסום זה, יש לדחות את הבקשה.

רקע משפטי

3. סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה קובע את עקרון היסוד של פומביות הדיון, וכלשון הסעיף: "בית המשפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית המשפט הורה אחרת לפי חוק".

דברים דומים נקבעו בסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח חדש] התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), לפיו, ככלל, ידון בית המשפט בפומבי. מכוח עקרון זה נגזרת הזכות לפרסם את זהות הצדדים להליך המשפטי (בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (18.7.05)).

בית המשפט העליון עמד פעמים רבות ובהרחבה על עקרון פומביות הדין, וקבע כי:

" עקרון פומביות הדין הוא עקרון יסוד של כל משטר דמוקרטי. הוא בעל מעמד חוקתי על-חוקי בשיטתנו המשפטית, ועל חשיבותו ומרכזיותו אין חולק (ראו: סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה; וכן, למשל, רע"א 3007/02 יצחק נ' מוזס, פ"ד נו(6) 592, בפסקאות 10-9 לפסק דינה של השופטת ד' דורנר (2002) (להלן: עניין מוזס)). עקרון יסוד זה חל על בתי המשפט בפעולתם (ראו סעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, (להלן: חוק בתי המשפט). הוא חל גם על בתי הדין המשמעתיים הפועלים מכוחו של חוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963, לפי סעיף 41 לחוק. בשמירתו של עקרון פומביות הדין "טמונה, כידוע, אחת הערובות העיקריות לתקינותו של ההליך המשפטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה, והן בתחום מראית פני הצדק קבל עם ועדה..." (דברי השופט מצא בע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 444, 450 והאסמכתאות שם (1991) (להלן: עניין וילנר)). "פומביות הדין היא מעיקרי היסוד של עשיית משפט צדק" (דברי השופט צ' ברנזון בע"א 550/75 מורלי נ' בגון, פ"ד ל(2) 309, 314-315 (1976)) " (5917/97 האגודה לזכויות האזרח נ' שר המשפטים, פס' 17 לפסק הדין (8.10.09)).

עם זאת, עקרון פומביות הדין אינו עקרון מוחלט, מנגד עומדת הזכות לפרטיות, המעוגנת בעיקר במסגרת סעיף 7 חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו ובהוראות חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להרחבה על מעמדה של הזכות לפרטיות והשינויים שחלו במעמד זה ברבות השנים, ראו: בג"צ 6650/04 פלוני נ' בית הדין האזורי בנתניה, פס' 8-11 לפסק הדין (14.5.06)).

בהתנגשות בין שני זכויות אלו, קבע בית המשפט העליון זכות בכורה לפומביות הדין:

"לעקרון פומביות הדין מעמד בכורה של "זכות עילאית" ... מקום בו נתון לבית המשפט שיקול דעת לאסור פרסום פסק דין או לפגוע בדרך אחרת בעקרון הפומביות "לעולם תטה הכף אל עבר פומביות הדין".
(ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל, פ"ד נג(3) 714, 719-718 (1999) והאסמכתאות המובאות שם).

4. בסעיפים 68-71 לחוק בתי המשפט התייחס המחוקק להתנגשות שבין שתי הזכויות, ומנה חריגים שונים לעקרון פומביות הדין. סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, הרלוונטי לענייננו, קובע כי:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך

לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם".

המבחן הקבוע בסעיף זה הינו "מבחן הפגיעה החמורה". בע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות נ' פלוני**, סעיף 11 לפסק הדין (27.2.08), קבע בית המשפט העליון מספר מבחנים, אותם יש לשקול טרם מתן החלטה בנוגע לאיסור פרסום:

"כתנאי להפעלת הסמכות לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, על בית המשפט לבחון הן את מהות הזכות הנפגעת, הן את עוצמת הפגיעה בה. רק אם מגיע בית המשפט למסקנה כי הפרסום יביא לפגיעה בפרטיות, וכי הפגיעה האמורה הינה פגיעה חמורה, שומה עליו לשקול האם יש מקום להפעיל סמכותו ולאסור פרסום. גם בשלב זה, על בית המשפט לאזן בין עקרון פומביות הדיון לבין הפגיעה בפרטיות. בגדר איזון זה יש לשקול את מידת העניין הציבורי שבפרסום המסוים אל מול הנזק שייגרם כתוצאה ממנו... בנוסף, ומבלי לקבוע רשימה סגורה של שיקולים אפשריים, ניתן להביא במניין השיקולים את השלב בו נמצא הדיון השיפוטי - אין דינו של פרסום בשלב הגשת כתב התביעה, כאשר ניצבת גרסה אחת בלבד, כדינו של פרסום פסק דין, הכולל ממצאים שעברו את כור ההיתוך השיפוטי (השוו: עניין חברת החדשות, פסקה 30)".

מן הכלל אל הפרט

5. המבקש לא פירט בבקשתו באיזו עבודה הוא עובד, מה תפקידו, עם איזה ציבור לקוחות הוא בא במגע, מה היקף הציבור או כל נתון נוסף, למעט אמירה כללית. אף אם אקבל את טענתו של המבקש כי פרסום שמו יביא לפגיעה בזכותו לפרטיות, לא מצאתי כי מדובר בפגיעה **חמורה**, כמתבקש מהוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, אשר יש בכוחה לגבור על עקרון פומביות הדיון.

יודגש כי אין די בנזק הרגיל הנובע באופן טבעי מעצם ההליך המשפטי, ואין בבקשה שהוגשה לפניי כל נימוק המצדיק את אי הפרסום והחרیגה מהכלל המשפטי, במיוחד נוכח הוראת הפסיקה לפיה על החריג לכלל פומביות הדיון להתפרש בצמצום (ע"פ 353/88 **וילנר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מה(2) 444, 451 (1991)).

נכון הדבר כי כיום, נוכח התפתחות הטכנולוגיה, פרסום שמו של אדם יכול להסב לו נזק רחב יותר מבעבר עת היו פסקי הדין חשופים רק לציבור המצומצם של אנשי הקהילה המשפטית. אולם, בענייננו, סבורני כי אין לייחס לטענה זו משקל רב, נוכח העובדה כי לא עסקינן במבקש שזו הרשעתו הראשונה והיחידה, אלא להיפך.

המבקש הינו בעל ארבע הרשעות קודמות, והוא אף ריצה מספר עונשי מאסר. פסקי דין קודמים שניתנו בעניינו של המבקש חשופים לעין כל, ללא כל השמטה של שמו של המבקש או של פרטים מזהים אחרים, ובעבירות של זיוף

ומרמה. משכך, לא ברור מדוע דווקא פרסום של פסק דין זה עלול לגרום לנזק בלתי הפיך, כנטען בבקשה.

דברים אלו מקבלים משנה תוקף נוכח השלב בו נמצא ההליך שלפניי, שכן במקרה דנן, מדובר על פרסום פסק דין, בו הודה המבקש בעובדות כתב האישום והורשע במסגרת עסקת טיעון, ולא עסקינן במקרה בו מתבקש איסור פרסום שמו של חשוד, אשר הטענות נגדו טרם הוכחו.

זאת ועוד, פסק הדין ניתן עוד ביום 28.5.15, עת נכח המבקש באולם בית המשפט, אולם, הבקשה לאיסור פרסום פסק הדין הוגשה רק שלושה ימים לאחר מכן - ביום 31.5.15. לו היה המבקש חרד ליצירת נזק בלתי הפיך לפגיעה בו ובאשתו, כפי שציינ בנימוקי הבקשה, לא ברור מדוע הגיש את הבקשה רק לאחר שלושה ימים ולא בעת מתן פסק הדין.

לסיום

6. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הבקשה.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ה, ה' 02 יוני 2015, בהעדר הצדדים.